

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/124/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615205697
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7615205697.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcov 1. I. T. B., M. XX.XX.XXXX J. X. Q.. V. B., M. XX.XX.XXXX, oboch bývajúcich F. C., C. XXX/X, zastúpených JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Škultétyho č. 3, proti žalovaným 1. Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova č. 48, IČO: 00 151 653, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom v Košiciach, Bočná č. 10, 2. Dražby a aukcie, s.r.o., so sídlom v Martine, Flámska č. 1, IČO: 36 751 642, zastúpenému Advokátska kancelária Gallo s.r.o., so sídlom v Martine, Jilemnického č. 30, 3. Hypo Collector, s.r.o., so sídlom v Jablňovom č. 116, IČO: 46 526 382, zastúpenému Advokátskou kanceláriou GRABAN, TORMA & PATRNER, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kováčska 53, a 4/ JADEM s.r.o., so sídlom v Borčiciach č. 86, IČO: 45 721 661, zastúpenému Advokátskou kanceláriou IURIDICA LEGAL s.r.o., so sídlom v Martine, Jilemnického 30, o určenie absolútnej neplatnosti dobrovoľnej dražby, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 16C/91/2015-471 zo dňa 28.11.2016 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovaným proti žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Spišská Nová Ves ako súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcov zo dňa 2.4.2015, zrušil neodkladné opatrenie, ktoré bolo nariadené pôvodne ako predbežné opatrenie uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves pod sp.zn. 16C/91/2015-94 zo dňa 23.9.2015. Rozhodol, že žalovaní v 1., 2., 3. a 4. rade majú právo na náhradu trov konania voči žalobcom v plnom rozsahu.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcov, ktorou sa domáhali určenia, že dobrovoľná dražba nehnuteľností vedených na LV č. XXXX ako rodinný dom súp. č. 897, postavený na parcele reg. "C" č. 2516/2, a parcely reg. "C", číslo 2516/2, č. 2516/1, o podiele 1 + 1 íca k celku, všetko vedené Okresným úradom C., katastrálny odbor, pre k. ú. C. je absolútne neplatná a zároveň požadovali, aby súd zaviazal žalovaných nahradiť im trovy konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Žalobcovia žalobu odôvodnili tým, že ako dlžníci uzavreli so žalovaným v 1. rade ako veriteľom dňa 10.12.2007 zmluvu o splátkovom úvere č. 0523591233 na sumu 97.922,06 €. Súčasťou zmluvy o americkej hypotéke bola aj zmluva o zmenkovom vyplňovacom práve z 10.12.2007, zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a mandátna zmluva, uzatvorená medzi žalovaným v 1. rade ako záložným veriteľom a žalobcami ako záložcami. Žalovaný v 1. rade listom z 14.06.2011 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 14.06.2011 a zároveň postúpil pohľadávku žalovanému

v 3. rade zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa z 13.12.2013. Žalobcovia požadovali, aby súd vykonal dôkaz vyzvaním žalovanému v 1.rade na predloženie výzvy na úhradu peňažného záväzku, s ktorým boli žalobcovia 90 dní v omeškaní v zmysle prvej vety § 92 ods. 8 zákona o bankách. V prípade totiž, ak tak žalovaný v 1. rade neučinil, na žalovaného v 3. rade mohli byť postúpené len splatné splátky úveru. Zároveň požadovali, aby si súd vyžiadal vyjadrenie NBS k tomu, či žalovaný v 3. rade je zapísaný v registri veriteľov, ktorý je vedený NBS, či je zapísaný v podregistri veriteľov vedenom NBS, odkedy a či NBS udelila žalovanému v 3. rade povolenie na poskytovanie a správu nezosplatených úverov. Ďalej požadovali dotaz, či žalovaný v 3. rade je oprávnený podnikat' v oblasti poskytovania úverov a ak áno odkedy. Poukazovali na ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ak žalovaný v 3.rade nebol oprávnený podnikat' v oblasti poskytovania úverov, zmluva o postúpení pohľadávky zo žalovaného v 1.rade na žalovaného v 3.rade by bola absolútne neplatná a žalovaný v 3.rade nie je oprávnený údajnú pohľadávku ani vymáhať, ani navrhnúť výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou. Žalobcovia namietali premlčanie výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou, pretože ak dňa 14.6.2011 žalovaný v 1.rade vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, jeho pohľadávka sa stala premlčanou 15.6.2014. Záložné právo má k záväzkovému právnemu vzťahu akcesorickú povahu a s takýmto charakterom k pohľadávke súvisí aj premlčanie záložného práva, ktoré sa ako majetkové právo premlčí vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej lehote, avšak nemôže sa premlčať skôr, než zabezpečená pohľadávka. Žalobcovia vzniesli námietku premlčania výkonu záložného práva aj priamo na dražobnom procese do notárskej zápisnice zo dňa 05.03.2015. Uvedeného dňa sa uskutočnila dobrovoľná dražba, pričom predmetom výkonu záložného práva boli práve nehnuteľnosti uvedené v úvode odôvodnenia tohto rozsudku. Navrhovateľom dražby bol žalovaný v 3.rade, dražobníkom bol žalovaný v 2. rade a nehnuteľnosti vydražil žalovaný v 4. rade. Žalovaný v 3. rade v rámci dražobného procesu porušil ust. § 33 zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách. Právna úprava zákona o dobrovoľných dražbách nezabezpečuje garanciu a ochranu ústavných práv účastníkov právnych vzťahov, čoho je príkladom aj predmetný dražobný proces. Ak by si žalovaný v 1.rade, prípadne žalovaný v 3.rade uplatnil nárok na premlčanú pohľadávku v konaní pred všeobecným súdom, súd rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy, by zo zákona č. 250/2007 Z. z. ust. § 5b prihliadol aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktorá by bránila uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi. Žalobcovia poukázali na čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v tejto súvislosti na uznesenie NS SR sp.zn. 2 M Cdo 20/2011 z 18. 12. 2012 a Nález ÚS SR PL. ÚS 23/2014-18 zo dňa 24. 09. 2014. Podľa ich názoru žalovaný v 1.rade mal možnosť využiť iný spôsob (eurokonformný) výkonu záložného práva podľa tretej časti OSP a následnej exekúcie. Žalobcovia v dražbe prišli o svoje jediné obydlie a namietajú výkon záložného práva, pretože je vykonaný v rozpore s cieľmi smernice Rady č. 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, bez súdneho procesu. Právny záujem žalobcov na procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., je naliehavý, pretože bez určenia absolútnej neplatnosti dobrovoľnej dražby je ich právo ohrozené a postavenie neisté. Uplatnením výkonu záložného práva tak, ako ho žalobcovia napádajú, došlo k porušeniu ich práv ako spotrebiteľov, ale aj ako občanov Slovenskej republiky. V kontexte s bodom 62 a nasl. rozsudku (ESD) Kušionová c/a Smart Capital nie je výkon záložného práva v demokratickej spoločnosti nevyhnutný, ale predstavuje neprimeraný zásah do práva na obydlie.

4. Žalovaný v 1.rade žiadal žalobu zamietnuť, pretože nie je vo veci pasívne vecne legitimovaný v tomto spore, čo už samo osebe vylučuje možnosť procesného úspechu žaloby žalobcov voči nemu. Poukázal pritom na ust. 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách, ktorý taxatívne vypočítava účastníkov súdneho konania o neplatnosť dražby podľa ods. 2, ktorými sú navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a dotknutá osoba podľa ods. 2. Poukázal pritom na to, že svoju pohľadávku voči žalobcom platne postúpil žalovanému v 3.rade. Vyjadril sa aj k námietke žalobcov o údajnom premlčaní záložného práva, ktorá námietka podľa neho neobstojí. Nie je pravdou, že nepokračoval vo výkone záložného práva oznámeného v roku 2011. Dňa 13.3.2012 sa uskutočnila dražba nehnuteľností, ktorých sa predmet týka a ktorá dražba skončila bezvýsledne, lebo nebolo urobené ani najnižšie podanie. Dňa 16.5.2012 sa mala konať opakovaná dražba dotknutých nehnuteľností, žalobcovia však podali návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorému súd Spišská Nová Ves aj vyhovel uznesením zo dňa 30.3.2012 a týmto predbežným opatrením mu bola uložená povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva, preto od opakovanej dražby muselo byť upustené. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací súd uznesením č.k. 2Co/177/2012-72 zo dňa 29.6.2012 zmenil predmetné uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Dňa 24.6. 2013 sa konala ďalšia dražba dotknutých nehnuteľností, ktorá sa opäť skončila bezvýsledne, lebo nebolo urobené ani najnižšie

podanie. Je zrejme teda, že žalovaný v 1.rade pokračoval vo výkone záložného práva, keďže uskutočnil viacero pokusov o jeho speňaženie prostredníctvom dobrovoľnej dražby.

5. Žalovaný v 2.rade taktiež navrhol voči nemu žalobu zamietnuť. Dôvodil, že postúpením pohľadávky je taká zmena subjektov záväzkového právneho vzťahu, keď na základe zmluvy medzi doterajším veriteľom, postupcom a treťou osobou postupníkom postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku proti dlžníkovi novému veriteľovi a postupník sa stane novým veriteľom a nadobúda pohľadávku s príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník ako nový veriteľ teda nadobúda s postúpenou pohľadávkou aj legitimáciu na jej uplatnenie a vymoženie. Vzniká nový záväzkový právny vzťah v zmysle ust. § 488 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Po postúpení pohľadávky žalovaný v 3.rade ako záložný veriteľ listom zo dňa 5.2.2014 adresovaným Okresnému úradu C., katastrálny odbor navrhol vykonanie záznamu zmeny v osobe záložného veriteľa podľa § 34 Katastrálneho zákona, čím splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zmluvy o postúpení pohľadávky. Stal sa teda subjektom spôsobilým byť navrhovateľom dražby v zmysle § 7 ods.1 Zákona o dobrovoľných dražbách. Žalobcovia pritom ničím dôvodným nerozporovali existenciu a výšku záložným právom zabezpečenej pohľadávky, práve naopak, porušili zmluvné povinnosti, na ktoré sa v zmluve o úvere zaviazali tým, že nehradili riadne a včas svoje splatné záväzky. Pokiaľ namietajú platnosť dobrovoľnej dražby z dôvodu, že medzi žalovaným v 1.rade a žalovaným v 3.rade došlo k neplatnému postúpeniu pohľadávky, chybne zrejme interpretujú ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalovaný v 1.rade totiž vyzval písomne žalobcov na splatenie celej pohľadávky 14.6.2011 a následne oznámil začatie výkonu záložného práva. Dňom uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky žalobcovia boli v omeškaní o zosplatení pohľadávky nie 90 dní, ale 2 a pol roka. Taktiež podľa žalovaného v 2.rade námietka premlčania výkonu záložného práva nie je ničím podložená, pretože výkon záložného práva sa začal 20.7.2011, riadne pokračoval a skončil sa napokon úspešnou dražbou.

6. Žalovaný v 3.rade žalobu žiadal zamietnuť a zaviazat' žalobcov na náhradu trov konania. S poukazom na listinné dôkazy jednoznačne dôvodil, že žalobcovia boli v omeškaní so splatením splátok úveru omnoho dlhšie, než zákonom požadovaných 90 dní, v dôsledku čoho vyhlásil žalovaný v 1.rade dňa 14.6.2011 mimoriadnu splatnosť úveru. V čase postúpenia pohľadávky na neho bola celá predmetná pohľadávka splatná vyše dvoch rokov, a preto žalovaný v 1.rade nepochybne bol oprávnený túto pohľadávku postúpiť aj na nebankový subjekt. V otázke premlčania výkonu záložného práva zastával názor, že záložné právo, ale ani pohľadávka premlčaná nie sú, keďže žalovaný v 3.rade začal výkon záložného práva doručením oznámenia žalobcom dňa 31.1.2014, v dôsledku čoho následne žalobcovia podali žalobu na súde o zdržanie sa výkonu záložného práva, ktorá žaloba sa viedla pod sp.zn. 7C/67/2014. Je teda zrejme, že výkon záložného práva začal a riadne pokračoval a ako taký nemohol byť premlčaný v trojročnej premlčacej lehote, keďže táto mohla ubehnúť najskôr 15.6.2014. Pohľadávka žalovaného v 3.rade voči žalobcom z výkazov zmluvy o úvere, ktorá je absolútnym obchodom a v zmysle Obchodného zákonníka sa premlčí za 4 roky, od kedy sa mohla uplatniť po prvý krát, teda pohľadávka sa mohla premlčať najskôr 14.5.2015. V súlade s ust. § 100 ods.2 OZ záložné právo by sa rovnako mohlo premlčať najskôr až 14.6.2015. Tak žalovaný v 3.rade ako aj žalovaný v 1.rade začali výkon záložného práva už 21.7.2011 a dňa 31.1.2014 záložné právo ani jeho výkon nemohli byť v čase konania dobrovoľnej dražby premlčané. Dobrovoľná dražba je právnym inštitútom zakotveným v právnom poriadku Slovenskej republiky, ktorý záložnému veriteľovi umožňuje domáhať sa uspokojenia svojej splatnej pohľadávky, ktorú eviduje voči dlžníkovi predajom zálohu, ktorý jeho pohľadávku zabezpečuje a to na dobrovoľnej dražbe, pokiaľ budú naplnené zákonom o dobrovoľných dražbách ako aj Občianskym zákonníkom stanovené podmienky. Žalovaný v 3.rade splnil všetky právnymi predpismi stanovené podmienky na to, aby mohol k výkonu záložného práva predajom zaťaženej nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe pristúpiť. Žalobcovia ani po doručení oznámenia o začatí výkonu záložného práva dňa 31.1.2014 svoj záväzok ani len sčasti nespĺnili, preto sa pristúpilo k dobrovoľnej dražbe. Predmetná nehnuteľnosť bola na dobrovoľnej dražbe organizovanej žalovaným v 2.rade predaná za najvyššie podanie, ktoré bolo na nej urobené a to za cenu zodpovedajúcu 90% hodnoty predmetnej nehnuteľnosti v zmysle znaleckého posudku. Nielen vlastnícke právo žalobcov je chránené Ústavou Slovenskej republiky, ale aj vlastnícke právo žalovaného v 3.rade k pohľadávke voči žalobcom používa rovnakú ochranu. Žalovaný v 3.rade považoval preto za bezpredmetné aj odvolávanie sa žalobcov na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Kušionová/Smart Capital, nakoľko v ňom Súdny dvor dospel k záveru, že vnútroštátna úprava ako aj úprava vo veci samej umožňujúca vymôcť pohľadávku mimosúdnym výkonom záložného práva neodporuje ustanoveniam Smernice Rady 93/2013/EHS z 5.6.1993.

7. Žalovaný v 4.rade uviedol okrem iného, že zdieľa názor žalovaného v 1. a 3.rade o tom, že nemohlo dôjsť k premlčaniu pohľadávky i záložného práva. Ohľadne práva žalovaného v 3.rade s výkonom záložného práva argumentoval súladne s ostatnými žalovanými. Žalovaný v 4.rade podával vyjadrenie k žalobe spolu s odvolaním proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nariadení predbežného opatrenia sp.zn. 16C/91/2015-94 zo dňa 23.9.2015, ktorým bolo tomuto žalovanému zakázané nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami a zároveň uložený zákaz rušiť žalobcov v pokojnom užívaní uvedených nehnuteľností až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Na základe tohto odvolania bolo uznesenie následne potvrdené Krajským súdom v Košiciach ako odvolacím súdom uznesením sp.zn. 1Co/785/2015-163 zo dňa 12.1.2016.

8. Súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a vec správne posúdil podľa ust. § 21 ods.2, ods.4 zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti, podľa § 583 OZ, podľa § 7 ods.1, 2, 3, § 3 ods.9, § 19 ods.1 písm.a/, § 22 ods.1, 2, § 33 ods.3, 4 zák. č. 527/2002 Z.z., podľa § 151j ods.1, 2 OZ, podľa § 100 ods.1, 2, § 101, § 111, § 853 ods.1, § 112, § 151ma ods.1, ods.6, 7 OZ, podľa § 524 ods.1, 2, § 526 ods.1, 2 OZ, § 92 ods.2 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1411/2013/CE, § 470 ods.1, § 137 písm.d/ CSP a napokon dospel k záveru, že žalobe žalobcov nie je možné vyhovieť.

9. V prvom rade súd prvej inštancie skúmal, či žaloba žalobcov je prípustná a dospel k pozitívnemu záveru, pretože nová právna úprava CSP pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu a to najmä hmotného práva. Takouto žalobou je aj žaloba na určenie neplatnosti dražby podľa § 21 ods.2 zák. č. 527/2002 Z.z..

10. Žalobcovia podali žalobu na neplatnosť dražby uskutočnenej dňa 5.3.2015, na ktorej bol udelený príklep žalovanému v 4.rade na Okresnom súde v Spišská Nová Ves dňa 8.4.2016, teda v trojmesačnej prekluzívnej lehote v zmysle § 21 ods.2 cit.zák. č. 527/2002 Z.z. Žaloba teda bola podaná včas.

11. Súd prvej inštancie konštatoval, že zákonná úprava (§ 21 ods.4 zák. č. 527/2002 Z.z.) vymedzuje presne okruh strán sporu v konaní o neplatnosť dražby, konštatoval, že v tomto sporovom konaní tak dotknutými osobami sú žalobcovia, ktorí zároveň spĺňali definíciu predchádzajúcich vlastníkov vydražených nehnuteľností. Navrhovateľom dražby je žalovaný v 3.rade, dražobníkom v 2.rade a vydražiteľom žalovaný v 4.rade. Žalovaný v 1.rade nie je ani jedným z týchto subjektov vymedzených zákonom. Bol veriteľom pohľadávky, ktorú však postúpil na žalovaného v 3.rade, ktorý inicioval predmetnú napádanú dobrovoľnú dražbu. V konaní nebola zo strany žalobcov preukázaná pasívna vecná legitímácia žalovaného v 1.rade a jeho osobu nebolo možné subsumovať pod žiadnu zákonom definovanú stranu sporu, t.j. účastníka súdneho konania podľa § 21 ods.4 cit.zák., a preto súd voči tomuto žalovanému už len z tohto dôvodu žalobu zamietol (nedostatok vecnej pasívnej legitímácie).

12. Súd prvej inštancie konštatoval, že môže o neplatnosti dobrovoľnej dražby rozhodnúť len v prípade, ak dražba nebola uskutočnená v súlade so Zákonom o dobrovoľných dražbách. Súd môže určiť neplatnosť dražby v prípade, ak porušenie ustanovení tohto zákona bolo takej povahy, že to malo preukázateľný vplyv na vydraženie predmetu dražby a to tak pokiaľ ide o splnenie predpokladov stanovených zákonom na vykonanie dražby, ako aj cenu dosiahnutú vydražením. Právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa príklepu s výnimkou prípadu, že dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu a takáto výnimka v tomto spore zistená nebola. Poukázal na to, že uvedená lehota má prekluzívny charakter, jej uplynutím dôjde k zániku práva a súd je povinný na takýto zánik prihliadať aj keď to dlžník nenamieta. K úspešnosti žaloby o neplatnosť dražby musí žalobca splniť podmienku, že mu bola spôsobená konkrétna ujma. Pokiaľ márne uplynula lehota na podanie žaloby o určenie neplatnosti dražby, môžu dotknuté osoby sa domáhať už len zodpovednosti za škodu voči dražobníkovi, prípadne voči navrhovateľovi dražby podľa osobitných ustanovení zodpovednosti za škodu. Podľa § 33 zák. č. 527/2002 Z.z. tak dražobník zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením ustanovením tohto zákona.

13. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žaloba o určenie neplatnosti dražby musí obsahovať všetky podstatné náležitosti, t. j. označenie strán sporu, pravdivé opísanie rozhodných skutočností, špecifikáciu konkrétneho práva alebo práv, ktorých porušením mal byť žalobca dotknutý, označenie dôkazov, ktorých sa dovoľáva a musí byť zrejmé, čoho sa domáha. Ak žalobca v žalobe skutkové tvrdenia uvedie

hoci len stručne, avšak v dostatočnom rozsahu, aby sa z neho dal vymedziť predmet konania, nie je potom namieste postup súdu podľa § 129 ods. 1 CSP. Vo zvýšenej miere to platí, že takéto tvrdenia skutočnosti tvoriacich predmet konania sa malo uskutočniť v priebehu prekluzívnej lehoty. Nestačí, aby pred uplynutím tejto lehoty bola podaná na súd žaloba, obsahujúca síce žalobný petít na určenie neplatnosti dražby, v ktorej je však uvedená len časť rozhodujúcich skutočností, ktoré podľa neskoršieho tvrdenia žalobcu boli dôvodom tvrdenej neplatnosti dražby. Súd nemôže prihliadať na ďalšie skutočnosti uvedené až po uplynutí prekluzívnej lehoty, hoci by prípadne mohli byť dôvodom neplatnosti dražby. Dodatočné uvádzanie skutkových dôvodov neplatnosti je v rozpore s účelom preklúzie, ktorú v tomto prípade možno označiť za sankciu za včasné neuplatnenie práva. Takéto dodatočné uvádzané dôvody v prípade ich opodstatnenosti môžu byť len dôvodom na podanie žaloby na náhradu škody podľa § 33 zák. č. 527/2002 Z.z. (ako to uvádza rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/126/2013 zo dňa 15.10.2014).

14. Súd prvej inštancie sa zaoberal námietkou žalobcov v žalobe, ktorá bola doručená 8.4.2016 v súvislosti s tým, že neboli splnené podmienky § 92 ods. 8 (pôvodne ods. 7) zákona o bankách. Vykonaným dokazovaním z listinných dôkazov prítomných v spise však podľa názoru súdu bolo osvedčené, že žalovaný v 1. rade si splnil povinnosti vyplývajúce mu z tohto zákonného ustanovenia a je zrejmé, že žalovanému v 3. rade postúpil už splatnú pohľadávku, ktorú ako banka mohol postúpiť aj na nebankový subjekt, lebo bola preukázateľne postupovaná už po uplynutí 90 dní po jej splatnosti a zosplatnení.

15. Zaoberal sa aj námietkou žalobcov v pôvodnej žalobe, že žalovaný v 3. rade nebol oprávnený podnikáť v oblasti poskytovania úverov a preto by mala byť zmluva o postúpení pohľadávky na žalovaného v 3. absolútne neplatná. Zaoberal sa tiež námietkou, že výkon záložného práva je premlčaný. Dospel k záveru, že zo žaloby nebolo zrejmé, podľa čoho by mal byť výkon záložného práva na nehnuteľnosti žalobcov premlčaný. Pokiaľ došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru dňa 14.6.2011, z obsahu listinných dôkazov nebolo osvedčené, že by výkon uvedeného záložného práva bol premlčaný. Prezentoval záver, že v prípade, ak si veriteľ zvolí ako spôsob realizácie výkonu záložného práva predaj zálohu v rámci dobrovoľnej dražby podľa zák. č. 527/2002 Z.z., tak je jasné, že v tomto prípade si tento výkon záložného práva veriteľ neuplatňuje na súde, či inom príslušnom orgáne a následne nepokračuje v takto začatom konaní u tohto orgánu, aby si tak zabezpečil neplynutie premlčacej lehoty. To však neznamená, že by pozastavenie plynutia premlčacej lehoty na výkon tohto záložného práva nebolo možné dosiahnuť. V tomto prípade je potrebné ust. § 112 OZ vykladať cez analógiu legis vyplývajúcu z § 853 ods. 1 OZ a síce tak, že veriteľ dosiahne prerušenie plynutia premlčacej lehoty, pokiaľ v tejto lehote uplatní zákonný postup na predaj zálohu v zmysle príslušných ustanovení zák. č. 527/2002 Z.z., teda začne dobrovoľnú dražbu na predaj zálohu a v tejto aj riadne pokračuje, pričom bolo tomu tak aj v tomto prípade. Z dokazovania vyplynulo, že prípisom zo dňa 21.7.2011 označeným ako oznámenie o výkone záložného práva podľa § 151l ods. 1 OZ žalovaný v 1. rade oznámil žalobcom, že pristupuje k aktívnemu vymáhaniu celej pohľadávky a k realizácii zriadeného záložného práva. Toto oznámenie bolo zaslané všetkým relevantným subjektom, dražba bola neúspešná, mala nasledovať opakovaná dobrovoľná dražba, ktorá sa však neuskutočnila vzhľadom na súdom nariadené predbežné opatrenie, ktoré bolo zrušené až uznesením odvolacieho súdu zo dňa 29.6.2011. Následne na návrh žalovaného v 1. rade sa dňa 24.6.2013 uskutočnila ďalšia dražba dotknutých nehnuteľností opäť bezvýsledne, teda vo výkone dobrovoľnej dražby riadne pokračoval žalovaný v 3. rade a za tejto situácie nie je možné konštatovať, že by sa bol býval výkon záložného práva premlčal. Súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcov, že zákon o dobrovoľných dražbách odporuje základným súkromnoprávnym zásadám a že súkromné osoby na dražobnom procese v pozícii dražobníka nemôžu garantovať nezávislý a nestranný výkon záložného práva. Nie je ani pravdivé tvrdenie žalobcov, že právna úprava zákona o dobrovoľných dražbách nezabezpečuje garanciu a ochranu ústavných práv účastníkov právnych vzťahov, keďže bola predmetom preskúmania len súladnosti s európskym právom na ochranu spotrebiteľa a európske orgány ju ako takú nepovažovali za rozpornú (rozhodnutie Súdneho dvora z 10.9.2014 vo veci C-34/13).

16. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení uviedol, že v rámci sporu žalobcovia dopĺňali ďalšie dôvody, pre ktoré podľa nich má byť napádaná dobrovoľná dražba neplatná, tieto dôvody neboli uvedené v pôvodnej žalobe, ale uvádzané až po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty na podanie žaloby, a preto na ne súd ani nemohol prihliadať. Medzi tieto dôvody patrilo tvrdenie, že záložný veriteľ Štátny fond rozvoja bývania nesúhlasil s predmetnou dobrovoľnou dražbou. Súd však poznamenal, že tento

argument žalobcov sa ukázal ako nepravdivý, nakoľko v súvislosti so žalobcami napádanou dražbou uskutočnenou dňa 5.3.2015 tento subjekt pripisom zo dňa 27.2.2015 len potvrdil svoje vyjadrenie k predmetnému výkonu záložného práva zo dňa 19.3.2014, v zmysle ktorého nemal dôvod pristupovať k výkonu záložného práva a upozorňoval, že sa záloh bude prevádzať zaťažený záložným právom Štátneho fondu rozvoja bývania, čo sa napokon aj stalo, ako to vyplynulo z LV č. XXXX. Ďalší argument uvádzaný po uplynutí prekluzívnej lehoty žalobcami je, že žalovaný nebol evidovaný na príslušnom liste vlastníctva ako záložný veriteľ a nebol preto oprávnený navrhnúť dražbu sporných nehnuteľností. Aj toto tvrdenie sa ukázalo nepravdivé, lebo dokazovaním bolo preukázané, že zmena v osobe záložného veriteľa bola do LV č. XXXX vedeného Okresným úradom C. Katastrálny odbor zaznamenaná záznamom do časti B - vlastníci pod č. Z178/14, č. zmeny 157/14. Ďalšia námietka, že oznámenie o dražbe, ktoré bolo zaslané žalovanej v 2. rade nebolo prevzaté v lehote 30 dní pred konaním dražby a tiež že v prípade napadnutej dražby z 5.3.2015 ide o opakovanú a nie prvú dražbu, a preto túto nie je možné vykonať, ak dražobník upustil od dražby, súd uviedol, že o neúspešné vydraženie ide aj vtedy, keď došlo k upusteniu od dražby alebo neplatnej dražby. Zákon o dobrovoľných dražbách výslovne uvádza, že v prípadoch skončenia predchádzajúcej dražby nie je možné opakovanú dražbu vykonať, to však nebráni tomu, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom, aby k takýmto predmetom dražby bola vykonaná nová ako prvá dražba, čiže dražba realizovaná celým dražobným procesom podľa tohto zákona. Argumentoval pritom právnou teóriou (Valová, K. a kol.: Zákon o dobrovoľných dražbách, komentár II. vydanie, Bratislava C. H. Beck, 2013 str. 255). V prípade neuskutočnenej dražby dňa 20.1.2015 malo dôjsť podľa súdu predloženého oznámenia k jej upusteniu z dôvodu uvedeného v § 19 ods. 1 písm. a) zák. č. 527/2002 Z.z. na základe písomnej žiadosti navrhovateľa dražby. V súdu doručenej kópii dražobného spisu žalovaného v 2. rade nebola založená písomná žiadosť navrhovateľa dražby, t. j. žalovaného v 3. rade na upustenie od predmetnej dražby, keďže však išlo o skutkové tvrdenie žalobcov, ktoré sa v ich pôvodnej žalobe neobjavilo a teda, ktoré ako vo svojej žalobe ako dôvod neplatnosti ním napádanaj dražby pôvodne ani nenamietali a neučili ani tak do uplynutia trojmesačnej prekluzívnej lehoty zmenou žaloby v podobe jej doplnenia o tento argument ako o ďalšiu rozhodujúcu skutočnosť, súd ďalšie dokazovanie na preukázanie existencie takejto písomnej žiadosti žalovaného v 3. rade ani nevykonával a návrh zástupcu žalovaného v 3. rade na vykonanie dôkazu na jeho preukázanie z toho dôvodu aj zamietol.

17. Vzhľadom k tomu, že súd žalobu v celom rozsahu zamietol postupujúc v zmysle platnej úpravy Civilného sporového poriadku § 335 ods. 1 v spojení s § 471 ods. 1 i bez návrhu zrušil aj neodkladné opatrenie, ktoré bolo nariadené pôvodne ako predbežné opatrenie uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves pod sp. zn. 16C/91/2015-54 zo dňa 23.9.2015.

18. O trovách konania rozhodol súd podľa § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 CSP a úspešným žalovaným priznal voči neúspešným žalobcom náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

19. V zákonnej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobcovia z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/ e/, f/,g/, h/ CSP. K záveru súdu o tom, že žalobcovia nepreukázali pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného v 1.rade uviedli, že ide o zákonnú povinnosť ex offio orgánov dozoru a orgánov posudzujúcich nároky zo spotrebiteľskej zmluvy skúmať a vyhodnocovať prekážky uplatnenia práva predávajúceho voči spotrebiteľovi. Argumentovali smernicou Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 a interpretačné pravidlo podporené aj rozsudkom ESD z 27.6.2000 v spojených prípadoch C-241/98, C-241/98, C-242/98, C-243/98 a C-244/98, v ktorom sa konštatuje, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti. Ak teda súd prvej inštancie neposúdil neprijateľné zmluvné podmienky žalovaného v 1.rade a žalobný návrh voči nemu zamietol, umožnil tak žalovanému v 3.rade vymôcť od žalobcov aj to, na čo nárok nemá. Priznal tak žalovanému v 3.rade plnenie právom nedovolené a žalobcom tak konaním súdu prvej inštancie vznikla škoda. Z toho dôvodu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Bol naplnený aj odvolací dôvod, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia v prekluzívnej 3-mesačnej lehote neuviedli všetky podstatné skutočnosti a dodatočné uvádzanie skutkových dôvodov neplatnosti dražby je v rozpore s účelom preklúzie, tak v danom konaní podľa žalobcov sa neuplatňuje koncentračná zásada. Poukázali na to, že iniciovali konanie pred 1.7.2016, teda pred účinnosťou Civilného sporového poriadku, pričom platia prechodné ustanovenia CSP, a to § 470 ods. 2, podľa ktorého nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o sudcovskej koncentrácii konania, ak by bola v neprospech strany. V tejto súvislosti argumentovali rozsudkom NS SR sp.zn. 3Cdo/272/2007, ktorý konštatoval, že pokiaľ osobitný zákon (v danom prípade zákon o dobrovoľných dražbách) stanovuje, že určité právo možno uplatniť žalobou na súde iba v ním vymedzenej lehote, lebo inak právo zaniká, nemožno len zo samotnej skutočnosti, že v občianskom súdnom konaní o tejto žalobe ide medzi viacerými žalovanými o nerozlučné procesné spoločenstvo podľa § 91 ods. 2 O.s.p. bez ďalšieho vyvodiť, že pre riadne uplatnenie tohto práva na súde sa vyžaduje, aby v stanovenej lehote bola žaloba buď podaná spoločne proti všetkým nerozlučným spoločníkom alebo aby v stanovenej lehote bola aspoň rozšírená na všetkých žalovaných - nerozlučných spoločníkov. Napriek tomu, že odôvodnenie tohto rozhodnutia neponíma záväznosť, ide o jednoznačný právny názor NS SR, ktorý v praktickej rovine dopadá na všetky obdobné prípady doplnenia žalobných návrhov po uplynutí prekluzívnej lehoty. Ak totiž žaloba o určenie neplatnosti dražby bola podaná v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote, žalobca môže aj po jej uplynutí robiť úkony v zmysle § 92 O.s.p. (rozsudok NS SR z 22.5.2008 sp.zn. 3Cdo/272/2007, uznesenie NS SR z 30.6.2009 sp.zn. 2Cdo/66/2008). Pre posúdenie prekluzívnej lehoty je dôležitý okamih podania návrhu a to bez ohľadu na to, či ide o perfektný alebo inperfektný návrh. Súd sám vykonával dokazovanie počas súdneho konania, aj po uplynutí prekluzívnej lehoty a to vyžiadanim si dražobného spisu od žalovaného v 2.rade a aj po doručení listinných dôkazov žalobcami z 15.5.2016 o upustení od dražby súd prvej inštancie opäť vykonával ďalšie dokazovanie. Žalobcovia sú preto toho názoru, že nie je možné považovať za nedodržania prekluzívnej lehoty situáciu, ak žalobný návrh podali včas, je zrejmé, čoho sa domáhajú a v priebehu súdneho konania doplňovali ďalšie dôvody, prečo by dobrovoľná dražba mala byť neplatná. Dôvody žaloby rozšírené po 3 mesiacoch boli už v čase podania žaloby súčasťou tejto žaloby v prílohe a to notárskej zápisnice, kedy ich žalobca v 1.rade na dražbe predniesol. Žalobcovia poukázali na nejednotnú súdnu prax pri rozhodovaní o tom, či je možné žalobný návrh po uplynutí prekluzívnej lehoty na jeho podanie dopĺňať a bez toho, aby to riadne odôvodnil, súd prvej inštancie sa z neznámych dôvodov priklonil práve k názoru, ktorý vyznieva v neprospech žalobcov. V napádanom rozsudku súd prvej inštancie riadne neodôvodnil prečo diametrálne odlišne rozhodol, čím nerešpektoval princíp právnej istoty. Podľa názoru žalobcov postupoval prepiato formalisticky a porušil tak ich práva na spravodlivý proces a na ne nadväzujúce legitímne očakávania týkajúce sa tvrdeného majetkového nároku.

21. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že mu nie je zrejmé, prečo by mal byť výkon záložného práva premlčaný, pretože žalovaný v 3.rade preukázateľne výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou realizoval, žalobcovia poukázali na skutočnosť, že žalovaný v 1.rade listom zo 14.6.2011 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 13.6.2011. Premlčanie záložného práva sa riadi Občianskym zákonníkom aj v prípade, že ním bola zabezpečená pohľadávka spravujúca sa Obchodným zákonníkom. Ak teda záložný veriteľ neuplatnil v premlčacej lehote právo na uspokojenie pohľadávky zabezpečenej z výťažku z predaja zo zálohu, má to za následok ak sa záložca dovoľá premlčania tohto práva, že záložný veriteľ sa už nemôže úspešne domôcť speňaženia zálohu. Je pravda, že z ust. § 151j ods. 2 OZ vyplýva, že záložný veriteľ sa môže domáhať uspokojenia zo zálohu aj vtedy, keď je zabezpečená pohľadávka premlčaná, to však platí iba v prípade, ak nie je zároveň premlčané aj právo záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu, resp. v prípade, ak síce premlčanie je, ale záložca nevzniesol námietku premlčania. Súd má k dispozícii dôkaz o tom, že záložcovia námietku premlčania vzniesli na dražobnom procese, čo vyplýva z notárskej zápisnice N 271/2015, Nz 7389/2015, Ncrd 7615/2015 z 5.3.2015. Ku konštatovaniu súdu o tom, že žalovaný 1.rade záložné právo realizoval a to jeho uplatnením na inom príslušnom orgáne, čím mal na mysli dražobníka a že premlčania doba neplynie aj z dôvodu, že mu bolo predbežným opatrením nariadené zdržať sa výkonu práva, tak žalobcovia nezdieľajú jeho názor. Dražobník podľa nich nie je orgán, u ktorého si mohol veriteľ nárok uplatniť a domáhať sa tak spočívania premlčacej doby. Žalovaný v 1.rade, ako aj žalovaný v 3.rade mal možnosť podať z opatrnosti na príslušný všeobecný súd žalobu, ktorou by sa domáhal plnenia. Iným orgánom v zmysle § 112 OZ má zákonodarca na mysli napr. trestný súd a adhézne konania, t.j. konanie o nároku na náhradu škody v rámci trestného konania a má na mysli aj správne orgány, nie však dražobníka, ako súkromnú osobu, preto je výkon záložného práva premlčaný. Pôvodný veriteľ vo výkone záložného práva riadne nepokračoval, pretože postúpil pohľadávku a potom od dražby

upustil a navyše vydraženie po 4 rokoch nie je riadne pokračovanie. Tiež predbežné opatrenie podľa žalobcov neznamená, že premlčanie neplynie, lebo to nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia. Súd prvej inštancie teda pri rozhodovaní vo veci samej postupoval v priamom rozpore s ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Ďalej žalobcovia tvrdili, že dražba ako inštitút uspokojenia záložného veriteľa má byť inštitútom ultima ratio a že podstatným spôsobom zasahuje do práva vlastníť majetok podľa článku 20 Ústavy SR s dosahom na ústavné právo na obydlie podľa článku 19 Ústavy SR, to všetko bez akejkoľvek preventívnej ingerencie súdnej moci. Súkromné osoby na dražobnom procese v pozícii dražobníka nemôžu garantovať nezávislý a nestranný výkon záložného práva. Toho všetkého je príkladom aj dražobný proces, pretože ak by si žalovaný v 1. prípadne v 2.rade uplatnili nárok na premlčanú pohľadávku v konaní pred všeobecným súdom, súd rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy by zo zákona č. 250/2007 Z.z. ustanovenia § 5b prihliadol aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, vrátane jeho premlčania. Argumentovali tiež uznesením NS SR sp.zn. 2Mcd0/20/2011 z 18.12.2012, kde vyslovil názor, že nie je možné porovnávať dobrovoľnú dražbu s dražbou konanou v rámci exekúcie, ktorú vykonáva exekútor ako štátom splnomocnená osoba a to pod kontrolou súdu. Aj Ústavný súd SR vo svojom náleze PL ÚS 23/2014-18 z 24.9.2014 pripomenul, že podľa platnej právnej úpravy a to zákona o dobrovoľných dražbách je rozsah prostriedkov následnej nápravy proti výkonu záložného práva obmedzený a v podstate len na žalobu o neplatnosť dobrovoľnej dražby a takáto následná prípadná obrana záložcu je podstatne sťažená.

22. Ku konštatovaniu súdu prvej inštancie o tom, že ďalšími dôvodmi tvrdenými žalobcami sa súd nezaoberal, lebo boli súdu oznámené po uplynutí prekluzívnej lehoty žalobcovia opätovne tvrdili, že žaloba bola podaná včas a pri takomto type žalobca koncentračná zásada neuplatňuje. Ďalej pokiaľ súd konštatoval, že nie je pravdivé tvrdenie žalobcov o nesúhlasnom stanovisku Štátneho fondu rozvoja bývania k dobrovoľnej dražbe tak vôbec nie je jasné z akých dôkazov súd k takémuto konštatovaniu vôbec dospel. Sám totiž uvádza v odôvodnení rozsudku, že žalovanému v 2.rade dňa 20.1.2015 právny odbor Štátneho fondu rozvoja bývania oznámil, že ako prednostný záložný veriteľ nesúhlasí s výkonom záložného práva. V súvislosti s údajným nepravdivým tvrdením žalobcov o tom, že žalovaný v 3.rade ako záložný veriteľ nie je evidovaný na liste vlastníctva, poukázali na to, že záložný veriteľ musí byť evidovaný na LV v časti C - farchy, ktorá obsahuje okrem iných aj záložné právo. Žalovaný v 3.rade na LV v časti C evidovaný nie je. Dobrovoľnú dražbu pritom možno vykonať len vtedy, ak je navrhovateľ dražby zapísaný na LV ako vlastník alebo aspoň ako záložný veriteľ a to v časti C LV. Pokiaľ teda žalovaný v 2.rade aj napriek tomu dražbu vykonal, porušil ust. § 19 ods. 1 písm. b/ Zákona o dobrovoľných dražbách a v dôsledku toho je dobrovoľná dražba vykonaná v rozpore so zákonom a je neplatná. Podľa žalobcov tiež súd pochybil, ak došiel k záveru, že žalovaný v 2.rade od dobrovoľnej dražby upustil a že dražobník bol povinný realizovať celý proces od počiatku, avšak žalobcovia tento argument neuplatnili v prekluzívnej 3-mesačnej lehote, a preto zamietol ďalšie dokazovanie vo veci. Bol totiž povinný na základe ním vykonaného dokazovania rozhodnúť o neplatnosti dražby, a to práve na základe skutočností, ktoré z dokazovania vyplynuli. Súd sa de facto odmietol zaoberať všeobecne známymi skutočnosťami, ktoré v napádanom rozsudku osvedčil (zverejnenie v Obchodnom vestníku) a poprel tak zásadu iura novit curia. Súd odmietol vykonať dokazovanie v zmysle ust. § 140 ods. 2 CSP, pričom však konanie bolo začaté pred účinnosťou CSP a z prechodných ustanovení § 472 ods. 2 vyplýva, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti zostávajú zachované.

23. Súd prvej inštancie sa tvrdeniami žalobcov žiadnym spôsobom nevysporiadal, porušil tým práva žalobcov na spravodlivý proces a na náležité zistenie skutkového stavu. Toto porušenie spočíva v postupe súdu tým, že odmietol vykonať navrhované dokazovanie ďalej, že svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, preto žalobcovia navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil vo všetkých jeho výrokoch a vrátil vec súdu na ďalšie konanie alebo rozsudok zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Žalobcovia si uplatnili vo všetkých žalovaných náhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania.

24. Žalovaný v 1.rade vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa plne stotožňuje so závermi napadnutého rozhodnutia o absencii pasívnej vecnej legitímácie v spore na jeho strane. Poukázal na nespornosť skutkového zistenia súdu prvej inštancie, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2013 žalovaný v 1.rade postúpil predmetnú pohľadávku voči žalobcom žalovanému v 3.rade, a teda nemohol vystupovať v právnom postavení navrhovateľa dražby, nad akúkoľvek pochybnosť bolo zistené, že navrhovateľom dražby bol žalovaný v 3.rade. Žalobcovia netvrdili a nepreukázali žiadnu skutočnosť, ktorá by zakladala postavenie žalovaného v 1.rade, ako ktoréhokoľvek

iného subjektu vypočítaného v § 21 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z.z. a vzhľadom na explicitnú zákonnú úpravu účastníctva, teda strán sporu neprichádza do úvahy, aby akýkoľvek iný subjekt mohol byť nositeľom vecnej legitímácie. Vo všetkých ohľadoch považuje žalovaný v 1.rade za správne aj skutkové zistenia a právne závery napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k jednotlivým tvrdeniam, ktoré žalobcovia uviedli vo svojej žalobe. Poukázal na to, že žalobcovia hrubo a nečestne zavádzajú odvolací súd, keď v podanom odvolaní podsúvajú tvrdenie, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatuje, že výkon záložného práva nie je premlčaný z dôvodu, že žalovaný v 1.rade v premlčacej dobe uplatnil právo na inom príslušnom orgáne. Tým má súd prvej inštancie na mysli dražobníka. Takýto právny záver však súd prvej inštancie nikde nesformuloval, práve naopak vyslovil úplne iné stanovisko, že v prípade, ak si veriteľ zvolí ako spôsob realizácie z výkonu záložného práva, predaj zálohu v rámci dobrovoľnej dražby tak je jasné, že v tomto prípade si tento výkon záložného práva veriteľ neuplatňuje na súde, či inom príslušnom orgáne a následne nepokračuje v takto začatom konaní u tohto orgánu, aby si tak zabezpečil neplynutie premlčacej lehoty. V tomto prípade je totiž ust. § 112 OZ potrebné vykladať cez analógiu legis vyplývajúcu z § 853 ods.1 OZ. Súd prvej inštancie teda neoznačil dražobníka za iný orgán podľa § 112 OZ, ale analogicky aplikoval predmetné ustanovenie, ktoré bolo zavedené v čase dávno predchádzajúcom vzniku právnej úpravy dobrovoľných dražieb na výkon záložného práva dražbou. Žiaden iný výklad podľa názoru žalovaného v 1.rade nie je ani mysliteľný. Dobrovoľná dražba totiž predstavuje nielenže výslovne zákonom dovolený spôsob, ale v spotrebiteľských právnych vzťahoch dokonca kogentne preferovaný a vyžadovaný spôsob výkonu záložného práva. Výklad, ktorý prezentujú žalobcovia by naopak znamenal bezdôvodnú diskrimináciu záložného veriteľa, ktorý si v súlade s príkazom uvedenom v § 53 ods.10 OZ zvolil dobrovoľnú dražbu ako spôsob výkonu záložného práva. Na ilustráciu toho, aká vnútorne protirečivá je argumentácia žalobcov slúži aj fakt, ktorý sami tvrdili a preukazovali v priebehu súdneho konania a to že na napadnutej dražbe namietali premlčanie záložného práva. Na jednej strane teda dôvodia, že dražobník nie je súd ani iný orgán a na druhej strane postupovali presne opačne, ak dražobníkovi v otázke premlčania pristupovali rovnako ako k súdu, hoci by podľa ich logiky mali námietku premlčania znášať iba v konaní pred súdom. K tvrdeniu žalobcov o údajne nedovolenosti dražobného výkonu záložného práva žalovaný v 1.rade vo svojom vyjadrení uviedol, že predmetná otázka bola opakovane podrobená testu komunitárnej a ústavnoprávnej kompatibility, pričom poukázal na absolútne zásadné rozhodnutia ESD. Z týchto vyplýva mimo akúkoľvek pochybnosť výsledok o prípustnosti mimosúdneho výkonu záložného práva na nehnuteľný majetok. Ohľadne ostatných tvrdení o údajnom porušení podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a o údajnej nemožnosti postúpenia pohľadávky z dôvodu absencia oprávnenia postupníka podnikat' v oblasti poskytovania úverov sa žalovaný v 1.rade plne stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie tak ako boli uvedené najmä v bodoch 100. a 101. napadnutého rozhodnutia. V podanom odvolaní nakoniec žalobcovia neuviedli ani žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré by závery súdu nemali obstať. Za absolútne správny a zákonný považuje žalovaný v 1.rade aj prístup súdu prvej inštancie, ktorý odmietol nové účelové tvrdenia žalobcov prednesené najmä na pojednávaní 3.5.2016 a v ďalšom v priebehu konania, teda dávno po podaní žaloby a predovšetkým po uplynutí zákonom stanovenej prekluzívnej lehoty uvedenej v § 21 ods.2 druhá veta zák. č. 527/2002 Z.z.. K odvolacej námietke, že došlo k neprípustnému uplatneniu sudcovskej koncentrácie konania treba opäť označiť ako zavádzanie, pretože súd predsa nezaložil svoje stanovisko na ust. § 153 CSP, ale na osobitnej úprave § 21 ods.2 druhá veta zák. č. 527/2002 Z.z.. Podľa tohto z vecného hľadiska nemožno domnieť žalobcov o možnosti kedykoľvek počas konania rozšíriť okruh dôvodov pre určenie neplatnosti dražby akceptovať. Žalovaný v 1.rade uviedol, že poukázal v konaní, že otázka účinkov prekluzívnej lehoty už bola predmetom prieskumu a zapodieval sa ňou napr. Krajský súd v Prešove vo svojom rozsudku 9Co/126/2013 zo dňa 15.10.2014. Je hrubým prekrúcaním faktov, ak žalobcovia tvrdia, že v danej otázke existuje rozdielna judikatúra, pričom poukazujú napr. na závery rozsudku NS SR sp.zn. 3Cdo/272/2007 zo dňa 22.5.2008. Príslušné rozhodnutie sa totiž vôbec nezaoberalo kľúčovou otázkou, t.j. či po uplynutí zákonom stanovenej lehoty je možné rozširovať dôvody pre určenie neplatnosti dražby a riešilo úplne inú procesnú okolnosť a to zmeny účastníkov konania. Súd prvej inštancie teda svojim rozhodnutím nemohol zasiahnuť do práva žalobcov na spravodlivý proces. Boli to práve žalobcovia, ktorí sa účelovo snažili predĺžovať súdne konanie vnášaním nových tvrdení, ktoré pritom bez ťažkostí mohli uplatniť už v podanej žalobe. Vzhľadom na uvedené žalovaný v 1.rade uviedol, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolací súd v celom rozsahu potvrdil ako vecne správne a zaviazal žalobcov spoločne a nerozdielne nahradiť mu v plnom rozsahu trovy odvolacieho konania.

25. Aj žalovaný v 2.rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že súd prvej inštancie všetky námietky, ktoré žalobcovia vzniesli počas konania správne vyhodnotil, jeho rozhodnutie je vecne správne a ako

také ho navrhuje odvolaciemu súdu potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Otázky údajného porušenia základných ľudských práv a Ústavy Slovenskej republiky žalovaný poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia v konaní a vyslovil názor, že základným ľudským právom nie je vlastníť vilu za úver 100.000 € a nezaplatiť ho. Potom by takéto právo muselo prislúchať každému občanovi a zo strany žalobcov ide o účelovú dezinterpretáciu základných ľudských práv a ústavných práv a prvostupňový súd túto dezinterpretáciu neprijal.

26. K odvolaniu sa písomne vyjadril aj žalovaný v 3.rade, ktorý navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolaciemu súdu ako vecne správny potvrdiť vo všetkých výrokoch a uplatnil si voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania. K údajnej namietanej arbitrárnosti rozhodnutia uviedol, že tvrdenie žalobcov o tejto arbitrárnosti neobstoí a poukázal na odôvodnenie rozsudku pod bodmi 93.-98., z ktorého odôvodnenia je zrejmé, že konajúci súd sa vyčerpávajúcím spôsobom s otázkou preklúzie v prípade namietania absolútnej neplatnosti dobrovoľnej dražby vysporiadal. Namietaná arbitrárnosť nemá opodstatnenie obzvlášť aj preto, keď konajúci súd napriek zhodnoteniu ohľadne preklúzie ďalších dôvodov neuplatnených v zákonnej prekluzívnej lehote zaujal stanovisko aj k ďalším argumentom a preukázal, že ani tieto dôvody pri ich včasnom uplatnení by neboli z hľadiska navrhovaného petitu relevantné. Ďalej vo vyjadrení tento žalovaný poukázal na účelovo podaný procesný a hmotnoprávny súvis, keď žalobcovia poukazovali na rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Cdo/272/2007 z 22.5.2008, ktorý však v otázke aplikácie hmotnoprávnej preklúzie danej zákonom o dobrovoľných dražbách nevyvracia záver prijatý prvostupňovým súdom v napádanom rozhodnutí. Situácia vyhodnocovaná v prezentovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR nemá súvis so situáciou vyhodnocovanou konajúcim súdom v tomto konaní, pretože treba striktne odlišiť odstrániteľný procesný nedostatok, ktorý spočíva v absencii všetkých účastníkov nerozlučného spoločenstva, na ktoré sa zo zákona preklúzia neviaže a od neodstrániteľného hmotnoprávneho nedostatku v konaní a to absencie dôvodov neplatnosti dražby, teda dôvodov pre podanie žaloby, na ktoré sa zo zákona viaže preklúzia a znamená nutný neúspech v konaní. Nemožno prijať argumentáciu žalobcov, pretože by sa pripustila absolútna situácia, kedy by každý dlžník po vykonaní dražby uplatňoval takúto žalobu preventívne s cieľom prostredníctvom súdu zistiť, či náhodou k nejakému pochybeniu nedošlo a to bez akýchkoľvek relevantných dôvodov a takýto záver nemôže byť a ani nebol zámerom zákonodarcu. Stotožnil sa aj so závermi konajúceho súdu o tom, že boli preukázané všetky relevantné výzvy a boli doručené v konaní vyšlo najavo, že išlo len o účelové tvrdenia žalobcov akýmkoľvek dostupným prostriedkom docieľiť oddialenie zákonných dôsledkov neplnenia ich povinnosti z uzatvorenej zmluvy o úvere. Neobstoí tiež tvrdenie žalobcov, že nedostatok dôvodov namietanej neplatnosti dobrovoľnej dražby súvisí s perfektnosťou žaloby podanej na súde. Preklúzia práva namietat' platnosť dobrovoľnej dražby je časové ohraničenie zaťažujúce osobu namietajúcu porušenie jej práv dobrovoľnou dražbou v dôsledku porušenia ustanovenia zákona o dobrovoľnej dražbe, resp. neplatnosťou zmluvou o záložnom práve. Nie je teda inštitútom, ktorý by ovplyvňoval procesný postup konajúceho súdu, či strán sporu. Neperfektnosť podania na súde spôsobuje len procesný nedostatok, ktorý možno cez výzvu súdu opraviť, avšak nemôže sa stotožňovať s hmotnoprávnym nedostatkom, ktorý spočíva v nedostatku relevantných dôvodov pre priznanie súdnej ochrany, pretože súd sa s týmto vysporiadala meritórnym rozhodnutím vo veci. Žalovaný v 3.rade sa vyjadroval aj k tvrdeným dôvodom neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktoré mali byť uvedené v notárskej zápisnici, t.j. že v čase podania žaloby boli jej súčasťou, pretože sa nachádzali v prílohe a to v notárskej zápisnici. Žalovaný v 3.rade poukázal na to, že žalobcovia k žalobe, ktorou iniciovali predmetné konanie priložili ako dôkaz notársku zápisnicu, pričom podľa znenia žaloby bola predmetná zápisnica priložená ako dôkaz v súvislosti s jedinou tvrdenou skutočnosťou a to údajným premlčaním výkonu záložného práva ako to vyplýva z tretej strany podanej žaloby. Súd nie je povinný skúmať iné ako v žalobe uvedené dôvody a ak by tieto dôvody boli žalobcami uplatnené z hľadiska uplatňovania ich práv aktuálne aj v čase podania žaloby, tieto by v žalobe boli tak isto ako argument o premlčaní záložného práva uvedené, čo však žalobcovia neurobili. Žalobca v 3.rade sa vyjadroval aj k údajnému premlčaniu výkonu záložného práva a aj v tomto smere sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Pokiaľ sa v súvislosti s nálezom ústavného súdu, ktorý žalobcovia predložili a namietali, že súd sa ním nezaoberal, nevykonanie dôkazu nevyhodnotil tak žalovaný uvádza, že nález Ústavného súdu SR nie je dôkazom v zmysle civilného procesného práva, ale práve skutočnosťou, ktorú súd pozná zo svojej činnosti a ktorá je len podporou právneho posúdenia veci a právnej argumentácie. Odhliadnuc od tejto formálnej stránky ani po obsahovej stránke predmetný nález neobsahuje argumenty, ktoré by boli spôsobilé preukázať nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z vykonaného dokazovania bolo totiž preukázané, že žalovaný v 1.rade aj žalovaný v 3.rade splnili presne ten postup, ktorý Ústavný súd SR v predmetnom náleze predpokladá a teda si plne v súlade so zákonom pred vydaným postupom uplatnili právo na

uspokojenie pohľadávky z výťažku z predaja zálohu a to začatím výkonu záložného práva a jeho riadnym pokračovaním podľa zákona o dobrovoľných dražbách. Predmetný nález nevyklučuje záver súdu o tom, že uplatnením záložného práva sa má na mysli jeho riadne a včasné začatie v súlade s Občianskym zákonníkom. Ak by sa totiž včasným uplatnením záložného práva pre vylúčenie jeho premlčania malo na mysli až ukončenie procesu dražby, t.j. uspokojenie pohľadávky veriteľa po úspešnej dražbe, v prezentovanom náleze Ústavného súdu SR by nebolo uvedené, že v premlčacej lehote má veriteľ povinnosť uplatniť právo na uspokojenie pohľadávky zabezpečenej z výťažku predaja zálohu, ale bolo by uvedené, že v premlčacej lehote má záložný veriteľ povinnosť uspokojiť svoju pohľadávku z výťažku predaja zálohu. Vychádzajúc z toho teda správne konajúci súd zhodnotil, že záložné právo nemohlo byť premlčané, keďže aj v súlade so žalobcami citovaným nálezom Ústavného súdu SR žalovaný v 1. a žalovaný v 3.rade riadne vo výkone záložného práva začali a riadne v ňom pokračovali.

27. K prerušeniu plynutia premlčacej lehoty podľa názoru žalovaného v 3.rade neobstojí taktiež argumentácia žalobcov. Analógia, na ktorú vo svojom odôvodnení rozsudku poukázal súd prvej inštancie v bodoch 102 a 109, obzvlášť v bode 106, t.j. nutnosť prijať za spôsob uplatnenia práva, práve uplatnenie zákonného postupu pre výkon záložného práva v súlade s relevantnými hmotnoprávnymi predpismi za súčasného rešpektovania zákonom daného výberu záložného práva dobrovoľnou dražbou je v celom rozsahu správna a zákonná. Neobstojí ani účelové tvrdenie žalobcov, že súd považuje za iný orgán v zmysle ust. § 112 OZ dražobníka, pretože konajúci súd nikde vo svojom odôvodnení takéto tvrdenie neuviedol. Správne bolo aplikované ust. § 853 ods.1 OZ a z hľadiska objektívnych možností ktoréhokoľvek záložného veriteľa plne v súlade so základnými princípmi právneho štátu bolo zhodnotené, že žalovaní v 1. a 3.rade svojim preukázaným riadnym výkonom záložného práva naplnili literu právnej normy ukladajúcu im ako veriteľom uplatniť si svoje právo riadne a v tomto smere najmä včas. V súvislosti s údajnou irelevantnou predbežnými opatreniami zastáva žalovaný v 3.rade rovnaký názor ako konajúci súd, teda že čas, po ktorý mali založení veriteľa pred žalobcami iniciované konanie predbežnými opatreniami znemožnený výkon záložného práva nemôže ísť záložným veriteľom na ťarchu a tento sa v plnom rozsahu zohľadňuje ako čas, po ktorý premlčacia doba neplynie. Žalovaný v 3.rade neprijal ani argument žalobcov o údajnom rozpore dobrovoľnej dražby s právom Európskej únie. Inštitút dobrovoľnej dražby je ako jeden zo spôsobov výkonu záložného práva platným inštitútom Slovenskej právnej úpravy a zároveň tento inštitút spadá do oblasti, ktorá je predmetom vnútroštátnej úpravy a nepodlieha posudzovaniu z hľadiska eurokonformného výkladu. Pohľadávka žalovaného v 1.rade, ktorej uspokojenia sa domáhal výkonom záložného práva nebola v čase začatia výkonu záložného práva z jeho strany premlčaná a tak tvrdenia žalobcov ohľadne údajného hypotického nepriznania pohľadávky na súde v kontexte skutkových okolností predmetného konania je zavádzajúce a neobstojí. Napriek veľkorysému prístupu veriteľov a opakovaným výzvám a upomienkam žalobcovia naopak nevyvinuli ani minimálnu aktivitu upraviť svoju platovú disciplínu a svoje záväzky si splniť. Žalovaný v 3.rade plne súhlasil so záverom prijatým konajúcim súdom v bode 110. a 111. odôvodnenia rozsudku, keď uviedol, že so žiadaným z uvedených argumentov nie je možné sa stotožniť, naviac, žalovaný v prípade žalobcov uplatnili len také právo, z ktorého uplatnením žalobcovia vyslovili explicitne súhlas podpisom záložnej zmluvy a prijatím peňažných prostriedkov v podobe úveru, ktorý však z ich strany nebol splácaný a hodnota zálohu, voči ktorej určenie v znaleckom posudku žalobcovia preukázateľne nenamietali, nebola v nepomernej výške oproti zabezpečenej pohľadávke, ktorú v celom rozsahu ani nepokryla. Napriek záveru konajúceho súdu o tom, že po uplynutí prekluzívnej lehoty uplatnené argumenty žalobcov nemôžu mať relevanciu pre rozhodnutie v merite tohto konania. Konajúci súd zaoberal sa aj týmito argumentmi a dospel k záveru, že aj keby boli uplatnené včas rovnako ako ostatné žalobcami prezentované dôvody ako dôvod neplatnosti dobrovoľnej dražby neobstoja. Preto nie je pravdivé tvrdenie žalobcov, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne a postráda riadne odôvodnenie. Údajnému nesúhlasnému stanovisku štátneho fondu rozvoja bývania poukázali na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v bode 46.,50.,56. a 113., kde podrobne rozviedol správnosť vyvodeného záveru o vyvrátení predmetného tvrdenia ako dôvodu neplatnosti dobrovoľnej dražby. K údajnej absencii zápisu žalovaného v 3. rade na liste vlastníctva tento argument neobstojí, pretože v prvom rade nebol uplatnený v prekluzívnej lehote a napokon v priebehu sporu bol žalovaným v 3. rade aj vyvrátený predložením príslušného listu vlastníctva, na ktorom bol správne evidovaný v časti B tohto listu vlastníctva, ako iná oprávnená osoba. Žalobcovia účelovo modifikovali tvrdenie, že už nestačí na zápis žalovaného v 3. rade na príslušnom liste vlastníctva, ale údajne má byť zapísaný práve v časti C. Toto tvrdenie bolo uplatnené len účelové, po vyvrátení pôvodného argumentu a naviac, žiaden právny predpis takúto povinnosť neukladá. V tejto súvislosti poukázal žalovaný v 3. rade na riadne odôvodnenie rozsudku v bodoch 41. až 44. a v bode 114. Údajnej nesprávnosti postupu po

upustení od dražby, žalovaný v 3. rade uviedol, že medzi stranami sporu ani nebolo sporné, že žalovaný v 3. rade so žalovaným v 2. rade riadne a podľa zákona upustili od dražby, ktorá sa mala konať 20.1.2015, čo vyplýva z odvolania žalobcov, kde žalobcovia uvádzajú, že konajúci súd sa stotožnil s týmto ich argumentom. Tento argument bol skutočne správne zhodnotený, pretože bol uplatnený až po uplynutí zákonnej prekluzívnej lehoty odhladiac od uvedeného a ani pri jeho zohľadnení ako včasne uplatneného by nemohol obstáť. Žalovaný (tak ako to uvádza konajúci súd v odôvodnení rozsudku bod č. 54. a 55.) preukázateľne vykonali po upustení dražby všetky úkony potrebné pre vykonanie tzv. novej prvej dražby. Ako správne uzavrel súd prvej inštancie, súd môže rozhodnúť o neplatnosti dražby len v prípade, ak by boli dotknuté práva osoby, ktorá podala žalobu na určenie neplatnosti dražby. Súd potom určí neplatnosť dražby v prípade, ak porušenie ustanovení zákona bolo takej povahy, že by malo preukázateľný vplyv na vydraženie predmetu dražby, a teda je podmienené vznikom ujmy na právach žalujúcej osoby. Postup zo strany žalovaných však bol oproti podmienkam opakovanej dražby skutočne práve na prospech žalobcov, keď sa vezme do úvahy, že pri novej prvej dražbe nedochádza k zníženiu najnižšieho podania, ako je tomu v prípade opakovanej dražby. Keďže rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý odvolaním nevykazuje žiadnu nesprávnosť vytýkanú žalobcami a sú to práve žalovaní, ktorí sú niekoľko ročným úmyselne nedobromyseľným konaním žalobcov poškodzovaní na svojich právach, najmä práve vlastníť majetok, je postup súdu absolútne zákonný, a preto navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

28. K odvolaniu sa vyjadril aj žalovaný v 4. rade, ktorý sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, tak ohľadne vyhodnotenia vecnej pasívnej legitímácie žalovaných, ale aj o interpretáciu prekluzívnej trojmesečnej lehoty. Poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/345/2014 z 28.11.2015, podľa záverov ktorého právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká ak sa neuplatní do 3 mesiacov odo dňa príklepu s výnimkou prípadu, že dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu a takáto výnimka v preskúmvanej veci tvrdená nebola. Dodatočné uvádzanie skutkových dôvodov neplatnosti dražby je v rozpore s účelom preklúzie, ktorú v tomto prípade možno označiť za sankciu za včasné neuplatnenie práva. K namietanému premičaniu výkonu záložného práva, žalovaný v 4. rade poukázal na tú skutočnosť, že na daný skutkový stav nemožno aplikovať nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 250/2011, nakoľko, ako to už aj uviedol žalovaný v 1. rade už z jeho strany došlo k neúspešnému výkonu záložného práva, teda realizoval výkon záložného práva. Až následne po postúpení pohľadávky žalovaný v 3. rade začal výkon záložného práva dorúčením oznámenia žalobcom 31.1.2014, v dôsledku čoho následne žalobcovia podali žalobu na okresnom súde na zdržanie sa výkonu záložného práva, ktoré konanie sa viedlo pod sp. zn. 7C/67/2014. Je teda zrejmé, že výkon záložného práva začal a riadne pokračoval a ako taký nemohol byť premičaný v trojročnej premičacej lehote, keďže táto mohla ubehnúť najskôr 15.6.2014. V podanom odvolaní právny zástupca žalobcov poukazuje na rozsiahlu judikatúru, ktorú však vo viacerých prípadoch považuje žalovaný v 4. rade za vytrhnutú z kontextu príslušného rozhodnutia súdu. Ako už bolo vyššie spomenuté v podanom odvolaní nebol zohľadnený reálne zistený skutkový stav a podriaďovať žalobcami tvrdený skutkový stav pod túto judikatúru považuje za účelovú obranu. Na základe uvedeného žalovaný v 4. rade navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

29. K vyjadreniam žalovaných podali písomné vyjadrenie žalobcovia. Zotrvali na svojich argumentoch skôr prednesených a dali do pozornosti odvolaciemu súdu rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 22.11.2011 č.k. 6Co/108/2011 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 30.9.2011 č.k. 14Co/16/2011.

30. K vyjadreniu žalobcov sa vyjadril žalovaný v 3. rade s tým, že žalobcom vo vyjadrení absentujú tak ako v odvolaní vecné argumenty. K údajnému formalizmu pri rozhodovaní súdu opätovne zdôraznil, že súd prvej inštancie pri svojom postupe sa riadil hmotnoprávnou lehotou danou Zákonom o dobrovoľných dražbách a procesno-právne inštitúty (koncentrácia konania a podobne) nemajú s postupom konajúceho súdu v tomto spore žiadny súvis.

31. Na vyjadrenie žalobcov reagoval aj žalovaný v 4. rade v písomnej forme, ktorý v plnom rozsahu zotrval na svojich názoroch v konaní a vo vyjadrení prezentovaných.

32. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie ako podané včas oprávnenými osobami bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP preskúmal rozsudok aj konanie,

ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27. apríla 2018, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené.

33. Žalobcovia použili odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/ e/, f/,g/, h/ CSP. Skúmanie splnenia procesných podmienok v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania. Ide o podmienky, definované v § 161 ods. 1 CSP, za ktorých súd môže vo veci konať a rozhodnúť. Ak ide o odstrániteľnú podmienku, súd sa pokúsi odstrániť ju a v prípade neodstrániteľnej podmienky konanie zastaví. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2,3 CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu a pod.). Nevykonanie relevantných navrhnutých dôkazov (odvolací dôvod v § 365 od. 1 písm. e/ CSP) je pochybením súdu vtedy, ak tento dôkaz je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP je nové doplnené ustanovenie (oproti Občianskemu súdnemu poriadku) v dôsledku nových inštitútov - prostriedky procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 a nasl. CSP). Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

34. V prejednáwanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod nie je naplnený. Rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne až precízne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

35. Odvolacie námietky odvolateľov boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť

napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

36. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Odvolací súd konštatuje, že vecne správne a presvedčivé, ale aj zákonu zodpovedajúce sú dôvody rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými dôvodmi sa aj odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje. Na doplnenie s zvýraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza:

37. V súvislosti s namietaným nesprávnym rozhodnutím súdu prvej inštancie ohľadne pasívnej legitímácie žalovaného v 1.rade aj odvolací súd je toho názoru, že postavenie žalovaného v 1.rade nespĺňa definíciu ktoréhokoľvek subjektu vypočítaného v § 21 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z.z. a vzhľadom na explicitnú zákonnú úpravu účasti, teda strán sporu neprichádza do úvahy, aby akýkoľvek iný subjekt mohol byť nositeľom vecnej legitímácie. Neobstojí preto ani argumentácia povinnosťou súdu skúmať podľa § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa neprijateľnosť zmluvných podmienok v úverovej zmluve, pretože v tomto konaní sa rozhoduje o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby v zmysle predpokladaného porušenia ustanovení Zákona o dobrovoľných dražbách, ktoré porušenie má za následok takúto neplatnosť, ak sa jej oprávnená osoba dovoľá v zákonom stanovenej 3-mesačnej prekluzívnej lehote.

38. . Súd správne posúdil aj skutočnosť, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky zo strany žalovaného v 1.rade na žalovaného v 3. rade vrátane všetkých práv s ňou spojených. Správne posúdil aj námietku premlčania vznesenú žalobcami a do dôsledkov svoje rozhodnutie v tomto smere odôvodnil. V odvolaní uvedené tvrdenia žalobcov ohľadne posúdenia dražobníka ako iného orgánu súdom prvej inštancie skutočne nie je pravdivé a odvolací súd odkazuje na vyššie uvedené argumenty vo vyjadrení žalovaného v 1. rade k odvolaniu žalobcov, s ktorými sa stotožňuje a ich opätovné uvádzanie v tomto odôvodnení by bolo len opakovaním.

38. Súd prvej inštancie správne a logicky vyložil znenie ustanovenia § 21 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách. Aj podľa názoru odvolacieho súdu (ktorý je totožný s viacerými rozhodnutiami odvolacích súdov SR - vyššie uvedenými) nie je možné prihliadnuť na rozšírené dôvody neplatnosti dražby po uplynutí 3- mesačnej prekluzívnej lehoty, lebo v opačnom prípade by neprípustne bolo možné spor predlžovať, čo určite nebolo zámerom zákonodarcu. Je právne irelevantná aj námietka žalobcov s poukazom na § 470 ods. 2 CSP o nemožnosti použiť zásadu kontradiktórnosti, keď žaloby bola podaná za účinnosti predchádzajúceho procesného predpisu (O.s.p.), lebo ide lehotu určenú podľa Zákona o dobrovoľných dražbách, platného aj za účinnosti O.s.p.. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/272/2007 z 22.5.2008 nemožno pre daný prípad použiť, lebo rieši skutočne inú situáciu a analógia tu nie je možná.

39. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, napokon, žalobcovia v odvolaní osobitne proti tomuto výroku námietky neuviedli.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalobcovia neboli so svojím odvolaním úspešní, preto majú úspešní žalovaní proti žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

41. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).